

стерският съветъ презъ 1922 г. държи постановление, спорътъ по Деклозиеровото дѣло да се отнесе до френско-българския смѣсенъ арбитраженъ съдъ, какъ инициативата излиза отъ българското правителство, а не отъ държавитѣ-истци, които не искатъ този въпросъ да бѣде разрешаванъ отъ арбитраженъ съдъ. Азъ ви четохъ официални документи, и ако си позволихъ да направя една вилазка, то е, защото си позволиха нѣкои да подозратъ моята добросъвѣстностъ.

Г. Марковъ (з. в): Никой не е изказалъ подозрение.

Министъръ В. Молловъ: Какъ ще гълтамъ пасажи? Документитѣ сѣ на ваше разположение.

Х. Баевъ (з. в): Искахме да знаемъ отъ кого е заведенъ искътъ.

Министъръ В. Молловъ: Вие знаете много добре отъ кого.

Г. г. народни представители! Какво значение има този ангажментъ? По този ангажментъ азъ мога да ви кажа само едно. Тукъ съ менъ е съгласенъ и уважаемиятъ г. Мушановъ. Въпросътъ може да се разгледа отъ становище на нашето вътрешно право, но може да се разгледа и отъ становище на международното право. Недейте забравя, че въ случая България има споръ съ Англия и Франция, които сѣ главнитѣ сдружени и съюзени сили — *puissances principales*. Задъ тѣхъ се намиратъ всички други сили на Съглашението — и Италия, и Белгия, и Русия. Въ преписката има устно пълномощно отъ руското правителство за Деклозиеръ.

Отъ гледище на международното право, щомъ едно правителство предлага арбитражъ, или се съгласява на такъвъ, арбитражътъ не може да бѣде отмѣненъ или измѣненъ по силата на едно международно правило.

Д. Гичевъ (з. в): И на васъ е предлагано споразумение. По взаимно съгласие между дветѣ страни това е могло да стане.

Министъръ В. Молловъ: Хайде да отидемъ въ с. Слатина и да разсждаваме по този въпросъ!

Д. Гичевъ (з. в): Вие казахте, че ви е било предлагано да се прекрати арбитражното дѣло и да се споразумѣете.

Министъръ В. Молловъ: Нищо подобно не съмъ казалъ, нищо не сте разбрали, и умишлено злоупотрѣбвате.